

[Poul Nielson]

Jeg vil først mere generelt kommentere spørgsmålet om de mindre virksomheders situation, og derefter skal jeg så vende mig til en række enkeltheder i venstres oplæg.

I den almindelige erhvervspolitiske debat er det rigtigt, som også venstre har gjort det, at fremhæve den særlige danske erhvervsstruktur med de mange små og mellemstore virksomheder som noget, der bidrager til en hurtig tilpasningsevne i forhold til udviklingens skiftende produktionskrav og også som en struktur, der samfundsmæssigt og menneskeligt kan siges at indebære mange andre positive træk. Også socialdemokratiet ser dette som et gode, og vi vil egentlig gerne i al beskedenhed pege på, at den almindelige erhvervspolitiske udvikling, der ligger bag denne struktur, ikke mindst er et produkt af den indflydelse, socialdemokratiet gennem generationer har haft i dansk politik.

Når hr. Ellemann-Jensen peger på den svenske situation som noget, der er anderledes, må jeg understrege, at det danske socialdemokrati har lagt den væsentligste del af sin indsats her i landet.

Vi tror også, at strukturen med de forholdsvis mange mindre virksomheder især inden for landbrug, håndværk og handel vil blive opretholdt fremover, således at det temmelig stabile billede, vi har set, endda også i perioden med stærk vækst, i store træk vil fortsætte, og bl. a. af den grund betragter vi problemerne for de mindre virksomheder som et blivende og centralt problem i dansk erhvervspolitik.

Der ligger også en erkendelse af de mindre virksomheders beskæftigelsesmæssigt, samfundsmæssigt og økonomisk set store betydning bag den meget aktive inddragelse af netop de mindre virksomheder i de senere års mange forskellige erhvervsfremmende initiativer, der er blevet taget i forbindelse med krisebekæmpelsen. Det er efter min opfattelse ikke for meget sagt, at der her generelt har været tale om en klar tendens, hvor man i forhold til tidligere på en mere direkte måde har søgt at stimulere også det mindre erhvervsliv.

Erfaringerne hermed har gennemgående været gode, og vi er fra socialdemokratiets side indstillet på at gå videre, når det gælder udbygningen af samarbejdet mellem samfundet, staten, og de mindre virksomheder med henblik på at yde støtte til disse på en måde,

de selv ønsker. Dette gælder konsulenttjeneste, ekspertbistand, kapitalformidling og en lang, lang række andre felter.

Den samme positive holdning til de mindre virksomheder er naturligvis også kommet til udtryk i socialdemokratiets nye principprogram, hvor vi netop præciserer, at den personligt ejede virksomhed, der er fremherskende i landbrug, håndværk og handel, efter vores opfattelse også på lang sigt skal garanteres eksistens- og udviklingsmuligheder.

Den problemkreds, der oftest trænger sig på i debatten om de mindre virksomheders situation, er de administrative byrder, der er pålagt de erhvervsdrivende. Jeg vil om dette blot sige, at ingen har nogen interesse i, at tingene er mere indviklede end højst nødvendigt. Det, der er brug for, er imidlertid helt konkrete og realistiske forslag til, hvordan tingene kan forenkles. Det kræver en løbende saglig og kritisk vurdering på område efter område, og det er vi helt parate til at gå ind i. Derimod tror vi ikke ret meget på nytten af brede, almindelige, venlige hensigtserklæringer om lempelser eller afskaffelser af alle disse ting, fordi de administrative opgaver nu engang skal løses.

Meget andet end lige netop erhvervspolitikken i snæver forstand er afgørende for de mindre virksomheders situation. Kvaliteten og omfanget af den offentlige service er væsentlig, og netop for de mindre virksomheder må vi erkende den negative virkning, der kan ligge i tendensen til en stadig øget centralisering. Jeg skal i denne sammenhæng blot henvise f. eks. til den aktuelle diskussion omkring toldvæsenets provinsstruktur for at illustrere, hvad jeg mener med denne bemærkning. Vi skal passe på, at vi ikke går hen og skaber hvide pletter på landkortet, når det gælder den offentlige service.

Jeg skal herefter gå over til en række enkeltheder i venstres oplæg.

Man taler flere steder om den såkaldte ungskov, hvorfra fremtidens industri skal udgå. Men hvis det virkelig er en særlig kvalitet i sig selv at være lille, sådan som det også fremhæves i oplægget, hvorfor så understrege, at det specielt værdifulde ved de små virksomheder netop er, at de er den ungskov, der skal blive til store virksomheder? Har man ikke rent verbalt, rent sprogligt, simpelt hen smurt for tykt på i sin hensigt her?